

Futurs records

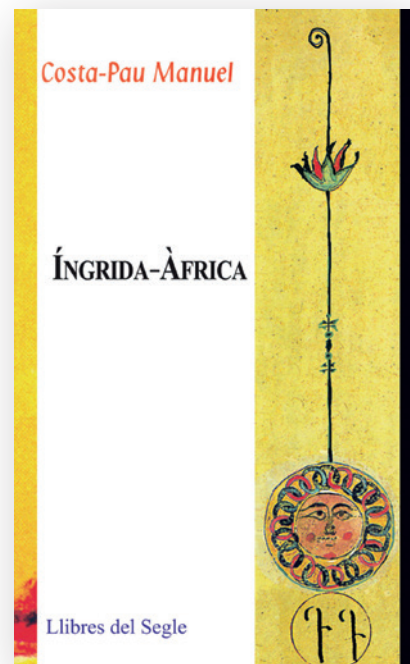
MIQUEL MARTÍN I SERRA

Íngrida-Àfrica és la tercera part de la trilogia *Encontres amb Tànatos*, formada per *Janna* i *Diana Palmer*. Si el volum anterior se centrava sobretot en la infantesa a Portbou i Figueres i la grisor opressiva de la postguerra, aquest se situa en l'època de joventut a Barcelona i la lluita antifranquista. Com en els llibres precedents, l'autor se serveix de dones de marcada personalitat per posar títol a l'obra: Àfrica, guineana de pares europeus i estudiant a Barcelona; i Íngrida, una noia que el protagonista coneix al tren i que, per diversos motius, se li fa escàpola.

La novel·la arrenca en la Barcelona de mitjan anys cinquanta, amb uns estudiants compromesos políticament

i intel·lectualment, i una ciutat del tot ocupada pels «croats», vist que «el règim i els seus addictes tenien l'ànima ancorada en 1939». Les converses i les passejades dels personatges ens permeten conèixer aquella realitat política marcada per l'absència de llibertat, però també ens ofereixen un retrat sociològic, urbanístic, cultural... a través de les referències bibliogràfiques, musicals o del cinema. L'autor, a més, fa salts en el temps per mostrar-nos alguns canvis tant en el país com en les persones, i no escatima crítiques ni reflexions estètiques i morals.

Tal com s'explica a la contracoberta, Costa-Pau va haver d'acabar *Íngrida-Àfrica* des del llit, assetjat per la malaltia terminal que li consumia el temps i les forces. Segurament per això els darrers capítols de la novel·la són molt més fragmentaris i dispersos: «a desplom», com ens adverteix el mateix escriptor. Les vivències, les persones i les imatges brollen com en un flux de la consciència, amb un deix oníric. Tanmateix, l'escriptura

COSTA-PAU, Manuel

Íngrida-Àfrica

Llibres del Segle
Girona, 2017. 167 p.

manté la solidesa, i el llenguatge, viu i evocador, no perd la seva força. Ficció i realitat, somni i vigília, semblen fondre's en un magma indestriable. Al capdavant, però, com deia Ernesto Sábato: «Viure consisteix a construir futurs records».

JUANOLA I TARRADELLAS, Roser
ABELLAN MANONELLAS, Joan Anton

L'Escola d'Arts i Oficis de Banyoles.

Una visió comparativa en el context de les escoles gironines

Quaderns de Banyoles, 18
Ajuntament de Banyoles
i Diputació de Girona
Banyoles, 2016. 207 p.

Un bon llegat

XAVI XARGAY I OLIVA

Els disset títols anteriors de la col·lecció «Quaderns de Banyoles» alternen temes de caire divulgatiu i d'altres una mica més especialitzats. Podríem dir que aquestes dues tendències s'ajunten en el llibre que ressenyem. El desig de situar l'escola banyolina en l'entorn català fa que puguem dividir el llibre en tres parts ben diferenciades: una visió de les escoles d'arts i oficis catalanes, l'Escola d'Arts i Oficis de Banyoles i un apèndix format per unes conclusions (l'aprenentatge del dibuix com a conclusió i la relació d'alumnes

de l'Escola d'Arts i Oficis de Banyoles).

Els dos primers capítols són els que entronquen amb la línia que hem anomenat més especialitzada de la col·lecció i s'esforcen a mostrar-nos els orígens i l'evolució de les escoles d'arts i oficis. Ens n'expliquen els orígens (reculen fins a les acadèmies d'art renaixentistes), ens parlen de les seves relacions amb els gremis, apunten les dificultats per tractar el tema (degudes tant a la manca d'informació com als canvis constants de denominació), relacionen degudament les escoles amb els moviments polítics, culturals i socials (sense